

Vesna Furlanič Valentinčič

Speča deklica na poljani prikazni

Speča deklica na poljani prikazni

Speča deklica na poljani prikazni
 spleta kito iz svoje krvi in biserov
 razdrobljenega zrcala.

Steklo je njen dah in velike oči lune
 so njena dota.

Še tri vence iz belega marmorja
 položi pred noge konja, na katerem jezdi
 njena žalost,

še tri pave hrepenenja izpusti iz kletke
 svojih prsi,

preden zaplava v morje brezčasa.

Ladja iz srebra

Po nebesnem oceanu
 pluje srebro meseca.

Oko sna
 se že približuje.

Spite, otroci noči,
 ladja iz srebra bedi
 nad vami.

Iz dolgih las vzdih je napeta struna kitare molka

Iz dolgih las vzdih
 je napeta struna kitare molka
 in dolgi prsti večera igrajo soncu,
 ki ne more pozabiti lune.
 Ki ne more odtrgati žarkov z drevesa,
 na katerem luna blede.
 Jih ne more potopiti v jezera črnih globin,
 v jezera odhajajočih korakov.
 Kakor vse razdalje
 je tudi njegova prepolna neba.

Z zavezanimi očmi hodi dan proti robu neskončnosti

Z zavezanimi očmi hodi dan
 proti robu neskončnosti,
 talec večera, ki že piska na flavto
 prebujenih škržatov.
 In kakor se razpirajo mimoze ob dotiku
 z dežjem kristalov,
 tako se razpirajo nosnice njegove
 žalosti.
 Žalosti nad očmi večernice,
 ki že mežika na šahovnici usode.

Pred vrati sonca

Ob pasu krajine je pripeto bodalo
 mrzlega ribnika.
 Konica ostro prebada telo zatohle noči.
 Stokajoče reže zrak in ga drobi
 v tisoče kristalov.
 V tisoče kristalov melodije,
 ki se razširja v plašč neslišnega joka.
 Zeleno odseva nebo njegovih oči.
 Gospodar ognja prižiga švigajoče strele,
 da pogreje premražene ptice,
 labirinte nebesnih hodnikov, v katerih
 domujejo legije zvezd.
 Legije vojščakov odlagajo svoja kopja
 pred vrati sonca,
 bridke sulice iz rose in solzá.
 Roka jutra že dviga hčere zvezd
 iz mehke postelje.
 Ovite s črnim tilom jih potaplja
 na dno sanjalčevega jezera,
 na dno njegovih zenic iz zlatá.

Beli zobje jutra izginjajo za obzorjem velikih ust poldneva

Beli zobje jutra izginjajo
 za obzorjem velikih ust poldneva
 in na porumeneli travi stoji
 starka počrnelih lic.
 Iz sivega marmorja in iz alabastra
 je njeno telo.
 Nedaleč gnezdiyo flamingi njene ljubezni,
 nedaleč spletajo škorpijoni mrežo
 za njene pobegle oči.